

[ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ]

Ο Χρίστος σκεφτόταν τι να γράψει στην έκθεση του με θέμα «Η ζωή στο 3000 μ.Χ.», ενώ αφηρημένα μουτζούρωνε με το στυλό του την άκρη του τετραδίου του. Κάποια στιγμή όμως το χέρι του έκανε κι έναν κύκλο και μετά άλλον έναν, άλλον έναν, άλλον έναν... ώσπου ξαφνικά ένας απ' αυτούς τον τράβηξε ΜΕΣΑ στο σχέδιο! Την ίδια στιγμή ένωσε ένα στρόβιλο να τον ρουφάει και...

- Μπα! Δέστε ποιος ήρθε! ακούστηκε μια άγνωστη φωνή.

Ο Χρίστος κατάλαβε πως το στροβιλιστικό ταξίδι του μες στο σχέδιο είχε πάρει τέλος κι άνοιξε τα μάτια του, παραζαλισμένος ακόμη. Πουθενά το γραφείο του! Δεν ήταν μέσα στο δωμάτιό του! Γύρω του στέκονταν κάποια άγνωστά του παιδιά πιασμένα χέρι χέρι, ντυμένα όλα με κάτι περίεργες ομοιόμορφες φόρμες και με βλέμμα το ίδιο έκπληκτο με κείνον. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, αλλά τον πρόλαβαν οι άλλοι, που άρχισαν να μιλούν όλοι μαζί:

- Αυτός δε φαίνεται να είναι από το Γαλάζιο Πλανήτη!
- Καλέ, αυτός μοιάζει με μας!
- Μα ποιος είναι;

Ο Χρίστος πήγε να πει το όνομά του, μα συγκρατήθηκε. Έριξε με τρόπο τη ματιά του ολόγυρα. Πολλά δέντρα, παρτέρια με λουλούδια... Πρέπει να βρισκόταν σε κάποιο πάρκο ή σε κάποιο μεγάλο κήπο, τέλος πάντων. Όμως του λόγου του πώς είχε βρεθεί εκεί;

Στο μεταξύ, τα παιδιά έλυσαν τα χέρια τους κι ήρθαν πιο κοντά του. Ένας μικρός, κάπου πέντε χρονών, άρχισε να τον πασπατεύει, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί πως ήταν ζωντανός.

- Πάντως, ένα είναι σίγουρο: Δεν ήρθε από το Γαλάζιο Πλανήτη! είπε ο πρώτος που είχε μιλήσει.

Ο Χρίστος τότε έκανε πέρα τους όποιους δισταγμούς του κι είπε θαρρετά:

- Και βέβαια δεν είμαι από το Γαλάζιο ή ό,τι άλλο πλανήτη λέτε! Και συ, μικρέ, σταμάτα να με πασπατεύεις! Και πρώτα πρώτα μπορώ να μάθω πού βρίσκομαι;

Τώρα οι άλλοι τον κοίταξαν με ακόμη πιο μεγάλη έκπληξη.

- Δεν ξέρεις; του είπε ένας.
- Και πώς ήρθες εδώ; του είπε ένας άλλος.

Ο Χρίστος τους κοίταξε σαστισμένος. Όχι, δεν ήξερε πώς είχε πάει εκεί... Χμ, για ποιον Γαλάζιο Πλανήτη έλεγαν; Τότε μια τρελή ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Χωρίς να καλοσκεφτεί, ρώτησε:

- Τι χρονολογία έχουμε;

Ο μικρός που τον πασπάτευε πιο πριν έκανε στους άλλους με το χέρι του: «Αυτός είναι μουρλός!» Ένα κορίτσι όμως τον αγριοκοίταξε και μετά, στρέφοντας στο Χρίστο, του απάντησε:

- 3000 μ.Χ. φυσικά.

Και... φυσικά ο Χρίστος έμεινε άφωνος.

Τότε ένα άλλο κορίτσι παρατήρησε διστακτικά:

- Χμ, παιδιά... Θα σας πω κάτι απίθανο, αλλά... να, τα ρούχα του μου θυμίζουν εκείνες τις διαφάνειες που είχαμε δει τις προάλλες... Από την εποχή του 1950 και πέρα λέω... Ναι! Για δέστε και σεις! Μπλουτζίν, αθλητικά παπούτσια....

- Κι αν είναι έτσι, πώς βρέθηκε εδώ; Κανείς δεν τον κάλεσε! Και μας χάλασε και το παιχνίδι κιόλας! Άσε που μπορεί να βρούμε και τον μπελά μας... γκρίνιαξε εκείνος ο μικρός πάλι.

Άναψε ο Χρίστος ακούγοντας τούτα.

- Α, για να σας πω εδώ! ξέσπασε. Δεν ξέρω για ποιο παιχνίδι μιλάτε, αλλά εγώ έχω δουλειά. Πρέπει να τελειώσω την έκθεσή μου. Κι αν είμαι εγώ για σας μπελάς, άλλο τόσο είστε κι εσείς για μένα! Και τι το στραβό έχουν τα ρούχα μου, τέλος πάντων; Ή νομίζετε πως αυτή η σαχλαμάρα που φοράτε όλοι σας είναι καλύτερη;

Τα παιδιά φάνηκαν ξαφνιασμένα από το ξέσπασμά του και μερικά αγριοκοίταξαν το μικρό, που λούφαξε κυριολεκτικά στη γωνιά του. Ύστερα ένα μελαχρινό αγόρι είπε στο Χρίστο ήρεμα:

- Δε χρειάζεται να θυμώνεις. Μόνο πες μας ποιος είσαι και από ποια χρονολογία έρχεσαι και μετά θα δούμε πώς μπλέχτηκες στο παιχνίδι μας.

(.....)

- Μα πώς βρέθηκα εδώ; ψέλλισε. Εγώ ήμουν στο δωμάτιό μου και..., τους τα είπε όλα με το νι και με το σίγμα – για την έκθεση, τους κύκλους στο χαρτί του...

- ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ! φώναξε ένα παιδί. Οι κύκλοι!

- Και η τύχη βέβαια... συμπλήρωσε ένα άλλο. Πέτυχε την ώρα!

Βούλα Μάστορη